

pulavarum ka~njjanum

oru Uril oru pulavar iru~ndhAr. avarukkup paNam thEvaippattadhu. pakkaththu Uril oru paNakkAran iru~ndhAn. avanaip pugazh~ndhu pAdi parisu petRu varalAm endRu avar eNNinAr. avan oru periya ka~njjan enbadhu avarukkuth theriyAdhu.

pulavar avanidam pOnAr. avanaip pugazh~ndhu sila pAdalgaL pAdinar. paNakkAran '~nURu rUbAy tharugiREn' endRAn. pulavar innum sila pAdalgaL pAdinAr. avan 'iru~nURu rUbAy tharugiREn' endRAn. pulavar innum pAdinAr. avan 'munURu rUbAy tharugiREn' endRAn. pulavar innum uRcAgaththudan pAdinAr. avan '~nAnURu rUbAy tharugiREn' endRAn. innum ko~njjam pAdinAr. avan 'ezhu~nURu rUbAy tharugiREn' endRAn.

pulavar pAttai mudiththukkoNdAr. paNakkAran pulavarukku ~nURu rUbAy koduththAn. pulavarukku ondRum puriyavillai. avar 'aiyA, ~nI~nggaL 700 rUbAy tharuvadhAgac connIrgaLE' endRAR.

adhaRku avan "pulavarE, ~nAn thirumbath thirumba ~nURu rUbAydhAnE tharugiREn endREn. mudhalil '~nURu rUbAy tharugiREn' endREn. piRagu, 'iru. ~nURu rUbAy tharugiREn' endREn. piRagu, 'mun ~nURu rUbAy tharugiREn' endREn. piRagu, '~nAn ~nURu rUbAy tharugiREn' endREn. piRagu, 'ezhu. ~nURu rUbAy tharugiREn' endREn. ~nI~nggaLdhAn thappAgap puri~ndhukoNdu irukkiRIrgaL' endRAn,

pulavarukkup paNakkAranin ka~njjaththanam puri~ndhadhu. veRum ~nURu rUbAyOdu EmAtRaththudan thirumbic cendRAR.

புலவரும் கஞ்சனும்

ஒரு ஊரில் ஒரு புலவர் இருந்தார். அவருக்குப் பணம் தேவைப்பட்டது. பக்கத்து ஊரில் ஒரு பணக்காரன் இருந்தான். அவனைப் புகழ்ந்து பாடி பரிசு பெற்று வரலாம் என்று அவர் எண்ணினார். அவன் ஒரு பெரிய கஞ்சன் என்பது அவருக்குத் தெரியாது.

புலவர் அவனிடம் போனார். அவனைப் புகழ்ந்து சில பாடல்கள் பாடினார். பணக்காரன் 'நூறு ரூபாய் தருகிறேன்' என்றான். புலவர் இன்னும் சில பாடல்கள் பாடினார். அவன் 'இருநூறு ரூபாய் தருகிறேன்' என்றான். புலவர் இன்னும் பாடினார். அவன் 'மூன்று ரூபாய் தருகிறேன்' என்றான். புலவர் இன்னும் உற்சாகத்துடன் பாடினார். அவன் 'நானூறு ரூபாய் தருகிறேன்' என்றான். இன்னும் கொஞ்சம் பாடினார். அவன் 'எட்டுநூறு ரூபாய் தருகிறேன்' என்றான்.

புலவர் பாட்டை முடித்துக்கொண்டார். பணக்காரன் புலவருக்கு நூறு ரூபாய் கொடுத்தான். புலவருக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. அவர் 'ஐயா, நீங்கள் 700 ரூபாய் தருவதாகச் சொன்னீர்களே' என்றார்.

அதற்கு அவன் "புலவரே, நான் திரும்பத் திரும்ப நூறு ரூபாய்தானே தருகிறேன் என்றேன். முதலில் 'நூறு ரூபாய் தருகிறேன்' என்றேன். பிறகு, 'இரு. நூறு ரூபாய் தருகிறேன்' என்றேன். பிறகு, 'மூன் நூறு ரூபாய் தருகிறேன்' என்றேன். பிறகு, 'நான் நூறு ரூபாய் தருகிறேன்' என்றேன். பிறகு, 'எட்ட. நூறு ரூபாய் தருகிறேன்' என்றேன். நீங்கள்தான் தப்பாகப் புரிந்துகொண்டு இருக்கிறீர்கள்' என்றான்,

புலவருக்குப் பணக்காரனின் கஞ்சத்தனம் புரிந்தது. வெறும் நூறு ரூபாயோடு ஏமாற்றத்துடன் திரும்பிச் சென்றார்.

புலவர்	pulavar	poet
பணக்காரன்	paNakkAran	rich man
பரிசு	parisu	reward
புகழ்	pugazh	praise
கஞ்சன்	ka~njjan	miser
கஞ்சத்தனம்	ka~njjaththanam	miserliness
நூறு	~nURu	one hundred
இருநூறு	iru~nURu	two hundred
இரு	iru	two; wait;
மூன்று	munURu	three hundred
மூன்	mun	three; previous

நானூறு	~nAnURu	four hundred
எழுநூறு	ezhu~nURu	seven hundred
எழு	ezhu	seven; get up;
திரும்பத் திரும்ப	thirumbath thirumba	again and again
பிறகு	piRagu	then; after that;
ஏமாற்றம்	EmAtRam	disappointment

Poet and Miser

(Note: This is a story of pun in thamizh. Therefore some key phrases cannot be translated)

Once, there lived a poet. He was in need of money. There was a rich man in the next town. The poet thought that he could sing songs praising him and get rewarded handsomely. The poet did not know that the rich man was also a great miser.

The poet went to him. He sang a few songs praising him. The rich man said 'I will give you 100 rupees'. The poet sang some more songs. The rich man promised 200 rupees. After some more songs, he promised to give 300 rupees. The poet sang some more and was promised a reward of 400 rupees. After some more songs, the rich man offered 700 rupees. The poet was happy. As he was getting ready to leave, the rich man gave him 100 rupees. The poet was shocked. When he asked the rich man about this, he was told that he had misunderstood the reward. The rich man said that he always offered only 100 rupees and that the poet interpreted the words wishfully. He explained further by splitting the words differently.

The poet realized the rich man's miserliness. He returned home with just the 100 rupees.

thOtakAcAryar

Adhi sa~nggarar siru~nggEri endRa Uril sila kAlam tha~nggi iru~ndhAr. avarukkup pala sishyargaL iru~ndhArgaL. avargaLukku avar dhinamum vEdha sAsthira~nggaLaip patRi vaguppu ~nadaththuvAr. avarudaiya sishyargaLil giri enbavan oruvan iru~ndhAn. avanukku guruvidam adhiga bakthi iru~ndhadhu. guruvukku thuNi thuvaippadhu, kAlaip pidippadhu pOndRa pala vElaigaL seyvAn. AnAl avanukku padippu ERavillai. guruvin pAda~nggaL matRavargaLukkup puriyum. AnAl avanukkup puriyAdhu. idhanAl matRa sishyargaL avanaik kELi seyvArgaL. iru~ndhAlum avan unnippAga avar sollith tharuvadhaik kEtpAn.

oru ~nAL vazhakkam pOla ellArum pAdam kEtka utkAr~ndhu iru~ndhArgaL. guruvum thayArAga iru~ndhAr. AnAl pAdaththai Arambikkavillai. sishyargaLukkuk kAraNam theriyavillai. ko~njja ~nEraththiRkup piRagu oruvan ezhu~ndhu "En ~nI~nggaL innum pAdaththai Arambikkavillai" endRu kEttAn. adhaRku avar "giri innum varavillai. avan va~ndha udan pAdaththai ArambippEn" endRAR. innoruvan "avanukku u~nggaL pAdam ondRum purivadhilai. En avanukkAgak kAththirukkiRIrgaL" endRAn. Adhi sa~nggarar "avan vegu siradhdhaiyOdu kEtkiRAn" endRAR.

a~ndha samayaththil giri AtRa~nggaraiyil guruvin thuNigaLaith thuvaitthukkoNdu iru~ndhAn. guruvin karuNaiyAl sarasvadiyin aruL avanukku appozhudhu kidaiththadhu. udanE ellAth thuNigaLaiyum eduththukoNdu guruvidam Odi va~ndhAn. avarukku ~namaskAram seydhU "vidhithAkila sAsthra sudhA jaladhE" endRu Arambiththu thOtakam endRa vidhatthil ettup pAdalgaLai samaskirudhatthil pAdinAn. ella sishyargaLukkum AccariyamAga iru~ndhadhu. guru bakthiyum siradhdhaiyum evvaLavu mukkiyam enbadhu avargaLukkup puri~ndhadhu.

sila kAlam kazhiththu giri thOtakAcAryar endRa peyarudan vada i~ndhiyAvil jyOthir madaththukkuth thalaivar AnAr.

தோடகாசார்யர்

ஆதி சங்கரர் சிருங்கேரி என்ற ஊரில் சில காலம் தங்கி இருந்தார். அவருக்குப் பல சிஷ்யர்கள் இருந்தார்கள். அவர்களுக்கு அவர் தினமும் வேத சாஸ்திரங்களைப் பற்றி வகுப்பு நடத்துவார். அவருடைய சிஷ்யர்களில் கிரி என்பவன் ஒருவன் இருந்தான். அவனுக்கு குருவிடம் அதிக பக்தி இருந்தது. குருவுக்கு துணி துவைப்பது, காலைப் பிடிப்பது போன்ற பல வேலைகள் செய்வான். ஆனால் அவனுக்கு படிப்பு ஏறவில்லை. குருவின் பாடங்கள் மற்றவர்களுக்குப் புரியும். ஆனால் அவனுக்குப் புரியாது. இதனால் மற்ற சிஷ்யர்கள் அவனைக் கேலி செய்வார்கள். இருந்தாலும் அவன் உன்னிப்பாக அவர் சொல்லித் தருவதைக் கேட்பான்.

ஒரு நாள் வழக்கம் போல எல்லாரும் பாடம் கேட்க உட்கார்ந்து இருந்தார்கள். குருவும் தயாராக இருந்தார். ஆனால் பாடத்தை ஆரம்பிக்கவில்லை. சிஷ்யர்களுக்குக் காரணம் தெரியவில்லை. கொஞ்ச நேரத்திற்குப் பிறகு ஒருவன் எழுந்து "ஏன் நீங்கள் இன்னும் பாடத்தை ஆரம்பிக்கவில்லை" என்று கேட்டான். அதற்கு அவர் "கிரி இன்னும் வரவில்லை. அவன் வந்த உடன் பாடத்தை ஆரம்பிப்பேன்" என்றார். இன்னொருவன் "அவனுக்கு உங்கள் பாடம் ஒன்றும் புரிவதில்லை. ஏன் அவனுக்காகக் காத்திருக்கிறீர்கள்" என்றான். ஆதி சங்கரர் "அவன் வெகு சிரத்தையோடு கேட்கிறான்" என்றார்.

அந்த சமயத்தில் கிரி ஆற்றங்கரையில் குருவின் துணிகளைத் துவைத்துக்கொண்டு இருந்தான். குருவின் கருணையால் சரஸ்வதியின் அருள் அவனுக்கு அப்பொழுது கிடைத்தது. உடனே எல்லாத் துணிகளையும் எடுத்துக்கொண்டு குருவிடம் ஓடி வந்தான். அவருக்கு நமஸ்காரம் செய்து "விதிதாகில சாஸ்திர சுதா ஜலதே" என்று ஆரம்பித்து தோடகம் என்ற விதத்தில் எட்டுப் பாடல்களை சமஸ்கிருதத்தில் பாடினான். எல்லா சிஷ்யர்களுக்கும் ஆச்சரியமாக இருந்தது. குரு பக்தியும் சிரத்தையும் எவ்வளவு முக்கியம் என்பது அவர்களுக்குப் புரிந்தது.

சில காலம் கழித்து கிரி தோடகாசார்யர் என்ற பெயருடன் வட இந்தியாவில் ஜ்யோதிர் மடத்துக்குத் தலைவர் ஆனார்.

Thotakacharya

Adhi Sankara stayed for a while in a place called Sringeri. He had many disciples. He used to conduct classes in Veda Sasthras for them. Giri was one of the disciples. He was very devoted to the guru. He used to perform many services to the guru such as washing the clothes, massaging his feet, etc. However, he was not good in studies. All other students could understand guru's lesson. But, Giri could not understand the lessons. The other disciples used to make fun of Giri. Still, Giri used to listen very attentively in the class.

One day, as usual, all had sat down for the class. The guru also was ready. But he did not start the lesson. The disciples did not understand the reason. After a while, one of them stood up and asked "Why have you not started lessons?". He replied "Giri has not come yet. I will start as soon as he comes". Another one asked "He does not understand any of your lessons. Why are you waiting for him?". Adi Sankara replied "He listens attentively".

At that time, Giri was washing guru's clothes at the riverbank. By guru's blessings he received Saraswathi's grace at that instant. Immediately he picked up all the clothes and ran to the guru. He bowed to the guru and sang 8 songs starting with 'vidhithakila sashtra sudha jaladhe' in the Thotaka style in Sanskrit. All the disciples were amazed. They all understood the importance of devotion to guru and attentiveness.

After some time, Giri became the head of the Jyothir Mutt in North India and was called Thotakacharya.